

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

TSJC.- 0000238/2013
ORIGEN: 6500016/2011
NIG: 5300531120160000001

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 19 de juliol del 2016.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i els M.I. Srs Magistrats Vincent ANIÈRE i Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Aquesta Sala va dictar Aute, de data 31-05-2016, en el que es resolia la pretensió de recusació dels administradors judicials, la vulneració del dret a la jurisdicció per l'ampliació de la fallida als Srs. M.M.E. i F.R.G., la inviabilitat del procediment de jurisdicció voluntària com a procediment que garanteix els principis d'audiència, contradicció i legalitat, la interposició del procediment incidental de l'acció d'inconstitucionalitat de l'art. 53 LQTC, l'arbitrarietat de l'Aute d'instància quant a l'ampliació de la fallida i la no concurrència dels supòsits dels arts. 69 i 70 del Decret de 4-10-1969, relatiu

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

a la fallida i als arranjaments judicials i la nul·litat de la retroacció de la fallida de la mercantil F. SAU a la data de 22-06-2010 per quant s'incideix en una interpretació extensiva.

Així, la part decisòria de l'Aute d'aquesta Sala era literalment la següent:

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs interposat pels Srs. M.M.E. i F.R.G. contra l'Aute, de data 30-04-2013, i confirmar íntegrament la seva part decisòria. Procedeix imposar a la part recurrent les costes processals d'aquesta alçada”.

II.- La representació processal dels Srs. M.M.E. i F.R.G. han interposat incident de nul·litat, segons escrit de data 17-06-2016, contra l'Aute d'aquesta Sala de 31-05-2016.

Pel contrari, en data 06-07-2016 els administradors judicials de la fallida de la societat F. SA van presentar el seu escrit de contesta.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els motius o greuges que en l'extens escrit en el que es promou l'incident de nul·litat contra l'Aute d'aquesta Sala són, en essència, els següents.

En primer terme, considera que en el procés seguit s'ha lesionat el dret a la defensa material perquè el propi Decret de fallida preveu en els seus arts. 27 i 28 que la proclamació de declaracions d'ineficàcia d'un acte del deutor s'ha de tramitar pel procediment ordinari, de manera que la

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

declaració d'ampliació de fallida s'ha d'efectuar també pel procediment ordinari amb totes les garanties. Els raonaments de la garantia de la defensa consisteix en el dret a ser escoltat, en rebre un lleial coneixement de les actuacions i poder expressar els raonaments abans de l'emissió de la declaració d'ampliació de fallida, així com a oferir i produir les proves de descàrrec.

Entén que el Decret de 1969 és previ a la Constitució i s'ha procedit a l'ampliació de la declaració de fallida per un Aute.

En segon terme, manifesta que l'Aute raona que el procediment d'arranjament judicial i fallida no és un procediment de jurisdicció voluntària sinó un procediment d'execució general, que segons la recurrent sempre és posterior a un judici ordinari, i afirma que en qualsevol moment, i sense procediment algun, es pot donar lloc a l'ampliació. Per tant, entén que es conculca el dret a la jurisdicció.

Insisteix que no s'ha respectat el dret d'audiència, de contradicció i de defensa o ho han estat de manera insuficient. Així, considera que els tràmits descrits (19-01-2012, 28-02-2012 i 21-03-2012) compleixin amb el dret a un procés degut. Assenyala que la providència de 18-01-2013 si bé dóna tràmit als consorts per tal que manifestin el que considerin no els proporciona el dret a produir prova, ni se'ls adjunta cap prova ni documentació, alhora que l'estat de crèdits no se li ha facilitat per la Batllia fins l'Aute de 7-04-2015.

Quant a la Sra. F.R.G. considera que des de l'any 2008 no té cap tipus de relació amb la mercantil i no se li ha donat cap tràmit dels compresos entre el 19-01 a 21-03-2012, i se la requereix "abruptament" per providència de 4-03-2013 per a efectuar al·legacions, i al declarar-la en fallida la presumpció emprada es situa a l'arbitrarietat

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

En tercer terme, exposa que els dèficits processals es traslladen al debat sobre el fons. Indica que l'Aute presumeix davant la manca d'aportació de documents, l'absència de comptabilitat i que la documentació es trobava a l'abast de l'administrador judicial. Sosté que no s'ha acreditat cap dels supòsits dels arts. 69 i 70 del Decret per a ampliar la fallida i que les apreciacions que s'efectuen són meres presumpcions, per la qual cosa els raonaments sustentats en les mateixes són arbitraris. Indica que els testimonis Srs. R. i L. no imputen cap responsabilitat a la Sra. F.R.G. mentre que els que ho fan no han estat escoltats en seu judicial, a la vegada que incorren en contradiccions (Sr. S.), va deixar de treballar a F. l'any 2008 (Sr. B.) o era impossible subministrar material electrònic mitjançant la botiga M. (de x.). Considera que ha existit una manca de control judicial sobre els testimonis i que l'Aute recorregut solament apuntala com a prova de càrrec aquests tres testimonis i fonamenta l'extensió de la fallida solament amb aquests tres testimonis.

Afegeix que s'han de tenir en compte les consideracions setena i vuitena del seu escrit de recurs i que els arguments de la consideració onzena, quant a la no ampliació de la fallida, no han estat contestats ni apreciats.

I, en darrer terme, pel que respecte a la retroacció de la fallida no existeix una mínima motivació que ho justifiqui. Insisteix en que la retroacció està viciada de nul·litat per la insuficient garantia del procediment i la vulneració en l'obtenció de proves, etc... Critica que l'existència de causes obertes contra la mercantil F., SAU no és per sí sol un element per a presumir la fallida en data 22-06-2010 i entén que la retroacció es refereix a la cessació de pagaments i no a la fallida i es vulnera la previsió constitucional de la interdicció de retroactivitat de les disposicions restrictives dels drets individuals (art. 3.2 CA).

II.- L'anàlisi del present incident de nul·litat d'actuacions s'ha de limitar per part d'aquesta Sala a l'estudi d'aquelles al·legacions que denuncien la vulneració del dret a la jurisdicció (art. 10 CA) en la seva vessant del procés degut i del dret a l'audiència i defensa, sense que es puguin analitzar de nou aquelles pretensions que s'adrecen a l'obtenció d'una nova valoració de la prova practicada o que qüestionen els arguments de fons de la resolució, com tot seguit indicarem.

Els dos primers greuges de l'escrit poden ésser analitzats de forma conjunta. És obvi que el Decret de 4-10-1969 és preconstitucional, però aquesta Sala no va entendre adient la promoció del procediment incidental de l'acció d'inconstitucionalitat de l'art. 53 LQTC, perquè les disposicions que conté respecte de l'extensió de la fallida poden ésser interpretades de conformitat a la Constitució, per tal de salvaguardar el dret a la jurisdicció, en la seva vessant del dret a un procés degut i del dret a la defensa.

Aquesta Sala ja va exposar en el seu Aute de 31-05-2016 que l'extensió de la fallida es troba prevista als articles 69 i 70 del Decret de 4-10-1969. Vam assenyalar que el procediment concursal que es conté en el Decret per l'arranjament judicial i la fallida no pot ésser entès com un simple procediment de jurisdicció voluntària sinó com un judici d'execució general que participa de les notes d'universalitat (afectació de tot el patrimoni del deutor), patrimonialitat (execució de tots els actius i passius del deutor) i par conditio creditorum (tractament igual dels creditors). I no es pot convenir amb la recurrent que el judici d'execució general requereixi d'un previ judici declaratiu com succeeix per la majoria dels judicis executius, sinó que els judicis concursals, articulats mitjançant l'expedient dels procediments d'execució general, per a garantir els principis abans esmentats i intentar reflotar l'empresa o bé establir la comunitat de pèrdues entre els creditors, no precisen d'un previ procediment declaratiu.

Vam també fer esment que el propi Tribunal Constitucional, en la seva sentència de 11-09-1998, havia procedit a interpretar el Decret de 4-10-1969 de conformitat amb la Constitució, de manera que els buits que es produïen s'integraven amb una aplicació directa de la norma constitucional. En aquest sentit, s'exigia a la persona que pot ésser declarada en fallida que tingués dret al tràmit d'audiència. I, específicament, pel que afecta a l'extensió de la fallida, i la seva adequació a l'article 10 CA es va pronunciar la STC de 15-03-2012.

En aquesta darrera sentència, el recurrent en empara adduïa davant del Tribunal Constitucional també que la Batllia havia assimilat el procediment de fallida a un procediment de jurisdicció voluntària i que no es poden limitar els dret d'audiència, contradicció i defensa. Alhora que criticava que no se l'havia informat fins a quin moment es podien presentar els mitjans de prova.

El Tribunal Constitucional resol, pel que es refereix al principi de contradicció, que *“El principi de contradicció processal, en virtut del qual cada part té dret a que se li traslladin els escrits de la contrapart per poder combatre els arguments de la part contrària i al·legar allò que cregui convenient en defensa del seu dret, forma part, com s'ha dit, del contingut essencial del dret a la jurisdicció i al procés degut, consagrats a l'article 10 de la Constitució.*

Però per tal que una suposada manca de trasllat a l'altra part, amb infracció del principi de contradicció, pugui prosperar en empara –en un cas com aquest- s'ha de patentitzar, sense cap dubte, una indefensió; és a dir, que s'hagi desconegut el 'dret a la defensa' garantit per tots en l'article 10.2 de la Constitució. Es vulnera aquest dret quan una part processal s'ha vist privada del seu dret a al·legar, davant la contrapart, allò que li convingui o a proposar les proves que fossin del seu interès”.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

I si aquestes consideracions les traslladem al nostre cas, ja vam exposar en el nostre Aute de 31-05-2016 que no s'havia produït cap indefensió. En efecte, consta a les actuacions que en data 19-01-2012 els administradors van presentar a la Batllia un escrit en que referien l'existència de fets relatius al Sr. M.M.E. i a la seva família anteriors a la declaració de fallida que podien ésser rellevants pel judici concursal. I es demanava el requeriment al legal representant de F., SAU, per tal que aportés documentació societària, comptable, laboral, relació d'alienacions al Sr. M.M.E. i familiars, inventaris i estats financers i que s'oficiés al Registre de societats, de vehicles, als Notaris i a la CASS.

En data 28-02-2012 compareix el Sr. M.M.E. i se li efectua un altre requeriment comprensiu dels extrems que indicàvem en el nostre Aute de 31-05-2016.

En data 12-03-2012 els administradors judicials, davant l'incompliment parcial del requeriment, posen de relleu que no ha aportat documentació que es troba al seu abast, com la comptabilitat, el llibre d'actes, les vendes o cessions a títol gratuït i si ha estat administrador de fet d'altres societats. Així mateix, indiquen que la Sra. F.R.G. fou administradora fins el 24-07-2008 i com a sòcia va seguir actuant com a administradora de fet i exposaven les donacions de béns a favor dels fills els anys 2008 i 2009 i la interrelació econòmica de la societat F. i el Sr. M.M.E. amb altres societats i activitats comercials.

La providència de 18-01-2013 dóna trasllat als Srs. M.M.E. i F.R.G. per tal que manifestin el que tinguin per convenient respecte l'escrit dels administradors judicials, en el que es demana explícitament l'ampliació de la fallida als recurrents.

Aquesta providència fou notificada en data 4-03-2013 i els recurrents van presentar escrit per a oposar-se a l'ampliació de la fallida.

En conseqüència, se'ls va donar trasllat de l'escrit en el que es sol·licitava l'ampliació de la fallida a les seves persones, de manera que van poder oposar-se, efectuar les al·legacions, i haver proposat tots els mitjans de prova que haguessin considerats escaients per a la defensa dels seus interessos. A més consta que van poder accedir a tota la documentació i al suport fàctic sobre el qual els administradors havien sol·licitat l'extensió de la fallida a les seves persones.

El fet que l'estat de crèdits demanat pels recurrents no s'hagi obtingut fins l'Aute de la Batllia de 7-04-2015 no obsta a les conclusions que aquí s'extreuen, tota vegada que s'examina aquí el dret a la defensa, contradicció, audiència i a un procés degut, sense que pel que s'ha exposat s'hagi generat cap indefensió als recurrents quant se'ls ha donat trasllat dels motius pels quals els administradors entenen que se'ls pot estendre la declaració de fallida. Per tant, que el trasllat de l'estat de crèdits, adreçat a constituir als creditors en un estat d'unió, s'hagi produït en un moment posterior no obsta que, en relació a la petició d'ampliació de la fallida els recurrents no hagin disposat de tota la documentació, al·legacions dels administradors i possibilitat de proposar prova, per a oposar-se adequadament i amb plenitud de contradicció a l'esmentada petició d'extensió.

I aquesta conclusió esdevé extensiva a la Sra. F.R.G., a qui se li va donar també trasllat dels motius pels quals es sol·licitava l'extensió de la fallida a la seva persona i va poder al·legar i produir prova si hagués estat del seu interès, de manera que s'ha de refusar l'al·legació que fou requerida abruptament. Quant a l'argument que l'extensió de la seva fallida es fonamenta en presumpcions i ratlla en l'arbitrarietat, al marge que són consideracions sobre l'apreciació de la prova i de la incardinació de les conductes dels recurrents en els supòsits de fet dels arts. 69 i 70 del decret de 4-10-1969, seran analitzades en el següent motiu de recurs.

Consegüentment, aquests dos primers motius o greuges s'han de desestimar.

III.- En tercer terme, estima que els dèficits processals es traslladen al debat sobre el fons. Indica que l'Aute presumeix davant la manca d'aportació de documents, l'absència de comptabilitat i que la documentació es trobava a l'abast de l'administrador judicial. Sosté que no s'ha acreditat cap dels supòsits dels arts. 69 i 70 del Decret per a ampliar la fallida i que les apreciacions que s'efectuen són meres presumpcions, per la qual cosa els raonaments sustentats en les mateixes són arbitraris. Indica que els testimonis Srs. R. i L. no imputen cap responsabilitat a la Sra. F.R.G. mentre que els que ho fan no han estat escoltats en seu judicial, a la vegada que incorren en contradiccions (Sr. S.), va deixar de treballar a F. l'any 2008 (Sr. B.) o era impossible subministrar material electrònic mitjançant la botiga M. (de x.). Considera que ha existit una manca de control judicial sobre els testimonis i que l'Aute recorregut solament apuntala com a prova de càrrec aquests tres testimonis i fonamenta l'extensió de la fallida solament amb aquests tres testimonis.

Afegeix que s'han de tenir en compte les consideracions setena i vuitena del seu escrit de recurs i que els arguments de la consideració onzena, quant a la no ampliació de la fallida, no han estat contestats ni apreciats.

Aquesta Sala només pot analitzar dins de l'òrbita de l'incident de nul·litat aquelles al·legacions que poden suposar una afecció al dret a la jurisdicció de l'article 10 CA. En aquest sentit, no es pot tornar a examinar si concorren o no els supòsits de l'extensió a la fallida d'acord amb els fets acreditats a les actuacions i la normativa dels arts. 69 i 70 del Decret de 4-10-1969, sinó solament les mencions del recurrent a l'arbitrarietat de l'extensió de la fallida i la manca de control judicial de la prova de testimonis.

Pel que fa a l'extensió de la fallida als Srs. M.M.E. i F.R.G. es va posar en relleu que els supòsits dels arts. 69 i 70 del Decret no són cumulatiu sinó que amb la concurrència d'un d'ells es pot donar lloc a l'ampliació.

L'extensió de la fallida al Sr. M.M.E. no pot ésser titllada d'arbitrària sinó que es motiva (fonament de dret IV) en que els administradors judicials no van trobar la comptabilitat i sent-li requerida com a administrador de F. no la va aportar. A més de la comptabilitat que s'ha aconseguit de l'any 2009 s'ha constatat també una explotació abusiva de la societat. Aleshores, es motivava l'extensió de la fallida en virtut de les causes dels arts. 69.1 i 70.1 del Decret.

I la mateixa conclusió, contrària a l'arbitrarietat denunciada, es pot mantenir en relació a la Sra. F.R.G.. En aquesta alçada, i davant d'aquest ponent, es va practicar la testifical dels Srs. L. i R. El primer, malgrat el seu parentiu i treballa per la família del Sr. M.M.E. dubta si es retirava o no mercaderia de les botigues i no pensa que els inventaris es fessin periòdicament i l'altre testimoni, Sr. R., reconeix les instruccions del Sr. M.M.E. de cobrar en efectiu determinades vendes i que la Sra. F.R.G. venia a la botiga a recollir catifes. I aquestes declaracions prestades en immediació judicial, coincideixen amb les dels treballadors de la societat, Srs. S. i G., que reconeixen com la Sra. F.R.G. i el Sr. M.M.E. venien a les botigues a recollir joies de valor sense pagar el preu i les traslladaven a altres botigues i que el mateix efectuava quant a les catifes, alhora que no es feien inventaris de manera habitual.

L'apreciació d'aquests fets i la valoració de les testificals davant els administradors com a documents incorporats a la causa, que coincideixen amb les apreciacions del testimoni Sr. R., prestat judicialment, impedeixen entendre que hagi existit una manca de control judicial dels testimonis. En

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

efecte, els testimonis que han declarat judicialment, la seva declaració ha estat valorada segons la sana crítica i les raons de ciència i coneixement del testimoni, mentre que els testimoniats davant els administradors judicials s'han apreciat com a prova documental. L'Aute indica quins són els mitjans de prova en els que la Sala fonamenta l'extensió de la fallida i la valoració probatòria que als mateixos s'atribueix. Per tant, no es pot considerar que la resolució no disposi de motivació o que aquesta sigui arbitrària o il·lògica.

A més, com s'ha exposat, l'Aute no fonamenta solament l'extensió de la fallida en aquests tres testimonis prestats davant l'administració judicial, a la vegada que no existeix el dèficit de control judicial que assenyala en atenció a les consideracions ja exposades.

Quant a la remissió que efectua a les consideracions setena i vuitena del seu recurs i al fet que els arguments de la consideració onzena del recurs no han estat tingudes en compte, de forma que l'aute esdevindria incongruent, s'ha de dir que el deure de congruència significa l'adequació entre les peticions de les parts i la part decisòria de la resolució. Així, la Sala ha de respondre a les argumentacions que emprava la recurrent per a qüestionar l'extensió de la fallida als Srs. M.M.E. i F.R.G. i la sala ha respòs aquest extrem. Potser, el que vol referir la recurrent és que la Sala no ha donat resposta a tots i cadascun de les al·legacions que ha efectuat. Des d'aquesta òptica, s'ha de recordar que tant la valoració de la prova com el deure de motivació no exigeixen que el tribunal analitzi un per un tots els mitjans de prova i proporcioni al recurrent una resposta exhaustiva i detallada de cadascuna de les seves pretensions, sinó que resulta suficient que exposi quins han estat els fets apreciats per la Sala, conforme als mecanismes de valoració de la prova, i les consideracions jurídiques que aquestes comporten, per tal que la Sala compleixi amb el deure de motivació, entès aquest com l'exigència que es proporciona al justiciable de poder conèixer els arguments pels quals les seves pretensions són estimades o desestimades, alhora que permet que la decisió sigui controlada

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

per l'òrgan que ostenta la competència funcional per a resoldre els recursos que es puguin interposar.

Afegir també, que el propi Tribunal Constitucional, en la seva sentència de 15-03-2012, ha refusat la manca de congruència quan s'efectuen remissions a arguments continguts en escrits que no es desenvolupen, com succeeix en el cas present: *“La incongruència al·legada tampoc pot ser estimada. Pel que fa a l'auto del 22 de febrer del 2011, la pretensió del recurrent que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia contestés una per una aquelles al·legacions que ell mateix no va formular de manera expressa en el seu recurs, sinó que es va limitar a 'donar per reproduïdes' manca de fonament. Una lectura atenta del contingut de l'auto permet concloure, sense cap mena de dubte, que aquest auto contesta totes les qüestions suscitées pel recurrent de manera expressa. I també per referència als arguments esgrimits contra altres resolucions judicials anteriors, no formulades pel recurrent en la seva darrera impugnació. S'exclou així l'existència d'un vici constitucional d'incongruència, tal com s'està definint per aquest Tribunal. Perquè allò que exigeix la jurisprudència d'aquest Tribunal, per tal que no hi hagi incongruència de rellevància constitucional, és que es resolguin totes les qüestions expressades en el petitum i que es respongui a tots els arguments bàsics suscitats. Certament, aquesta resposta no ha d'ometre cap punt essencial. Però no s'exigeix que el fonament de la decisió s'estengui més del necessari per fer comprendre el seu sentit; ni és precís que sigui reiteratiu, quan ja ha estat exposat circumstanciadament amb anterioritat i una remissió expressa o tàcita a allò que ja ha estat argumentat resulta suficient, si es dona per bo. Aquesta doctrina és aplicable amb tota evidència a un cas com l'actual en el qual el recurrent, com ja s'ha dit, es queixa del fet que el Tribunal Superior de Justícia no va examinar i rebatre uns arguments que el recurrent sense tractar-los es va limitar a donar per reproduïts. S'ha d'indicar el mateix pel que fa a l'auto del 14 d'abril del 2011 del Tribunal Superior de Justícia.*

Ambdós autes son inobjectables des de la perspectiva de la congruència constitucional' (el subratllat és nostre).

Nogensmenys el que s'ha exposat, convé ressenyar que les consideracions setena i vuitena tenen a veure, respectivament, amb la retirada de mercaderia i amb la valoració de la declaració dels treballadors; extrems tots ells que ja han estat objecte d'atenció per aquesta Sala en aquest mateix fonament de dret.

I pel que fa referència a la consideració onzena, incideix la recurrent que l'argumentació fàctica i jurídica per a estendre la fallida a la Sra. F.R.G. no es troba motivada, que ella no és part del procediment concursal, que se l'ha situat en indefensió, que els extrems que assenyala els podia haver provat en un procediment ordinari mitjançant una prova pericial comptable i que no ha tingut coneixement de l'estat de crèdits, ja han estat objecte d'anàlisi i obtingut l'oportuna resposta en el present Aute. Simplement afegir que res impedia a la recurrent haver aportat els informes pericials que hagués considerat oportú en defensa dels seus interessos quan se li va comunicar la possibilitat d'estendre la fallida a la seva persona.

En conseqüència, també aquest motiu ha de decaure.

IV.- En darrer terme, sosté, respecte a la retroacció de la fallida, que no existeix una mínima motivació que la justifiqui. Insisteix en que la retroacció està viciada de nul·litat per la insuficient garantia del procediment i la vulneració en l'obtenció de proves, etc... Critica que l'existència de causes obertes contra la mercantil F., SAU no és per sí sol un element per a presumir la fallida en data 22-06-2010 i entén que la retroacció es refereix a la cessació de pagaments i no a la fallida i es vulnera la previsió constitucional de la interdicció de retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals (art. 3.2 CA).

L'argument relatiu als defectes processals del procediment han de ser desestimats atès que els mateixos ja han estat analitzats amb anterioritat i hem conclòs la seva regularitat des del punt de vista del procés degut ex art. 10 CA.

Pel que fa a la manca d'una mínima motivació quant a la retroacció de la fallida, aquesta al·legació ha de ser refusada. En el fonament de dret quart (sic cinquè) s'argumenta quina és la finalitat de la retroacció de la fallida (fer coincidir la fallida declarada judicialment amb la produïda realment) i les raons per les que es porta a terme: una, que es sol·licita la petició de fallida el dia 1-12-2011 i existien una pluralitat de causes judicials obertes, tretze dels anys 2002, 2006, 2008, 2009 i 2010, de forma que existia una situació de cessació de pagaments del deutor, i dues, que els administradors ja assenyalaren que l'any 2009 el passiu era molt superior a l'actiu, així com que s'arrastraven pèrdues de més de 8 milions d'euros.

Per tant, cap dèficit de motivació existeix al respecte i no solament es justifica, com s'ha vist, la retroacció en la pluralitat de causes judicials.

I, finalment, no es tracta aquí de l'aplicació d'una disposició restrictiva de drets individuals aplicada amb eficàcia retroactiva, sinó que en tota situació concursal, per tal de protegir als creditors, correspon al tribunal intentar que coincideixi la declaració judicial de la fallida amb la fita temporal en que realment va tenir lloc la mateixa. I per això, el Decret de 4-10-1969, en la línia d'altres regulacions concursals, posteriors a les seves normes constitucionals, possibiliten que el tribunal determini la data en la que considera, conforme als mitjans probatoris, que realment va tenir lloc la fallida, per així aconseguir la protecció dels interessos de tercers i no deixar en mans del fallit la determinació de la data en els supòsits de fallida voluntària.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

Per altra part, l'al·legació que la retroacció de la fallida només es preveu per a la cessació de pagaments i no la fallida tampoc pot prosperar, atès que la cessació de pagaments pot conduir (arts. 7 i 9 Decret) a l'obertura del procediment judicial d'arranjament judicial o de fallida. A més, l'article 9 obliga al Batlle a fer constar la cessació de pagaments i declarar l'estat de fallida o el procediment d'arranjament, però en tot cas ha de fixar la data de cessació de pagaments. La constatació que aquesta retroacció abasta també a la fallida es troba a l'article 27 del Decret que permet al Batlle, en qualsevol moment posterior la modificació de la data de cessació de pagaments, sense superar el límit dels divuit mesos, mitjançant una declaració posterior al pronunciament declaratiu de Concordat o de fallida.

Per tant, també aquets motiu ha de ser desestimat.

V.- Les anteriors consideracions justifiquen la desestimació íntegra de l'incident de nul·litat, per la qual cosa s'han d'imposar al promotor del mateix les costes derivades del seu refús.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR l'incident de nul·litat promogut per la representació processal dels Srs. M.M.E. i F.R.G. contra l'Aute, de data 31-05-2016, dictat per aquesta Sala. Procedeix imposar a la part promotora de l'incident les costes derivades de la seva desestimació.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-